

Livets Beruselse 2

Menneskets livsforhold, hans egen begrensning og hans livsbetingelser skaper hos ham en illusjon og gir ham en beruselse slik at han ikke forstår andres forhold, hverken de menneskers som står ham nærmest eller sin bys eller landets befolknings. Og beruselsen er der ikke bare i hans våkne tilstand, men den følger ham også i hans drømmer på samme måte som en dronker drømmer om de ting som har å gjøre med hans drukkenskap. Enten han så er glad eller bedrøvet, om han er bekymret eller morer seg opplever han det samme i sin drøm. Og drømmen vil fortsette å leve dag og natt. Hos enkelte vil den fortsette hele livet, hos andre bare en viss tid.

Men mennesket elsker denne beruselse like meget som dronkeren elsker vinens beruselse. Når et menneske opplever et eller annet interessant i sin drøm, og noen forsøker å vekke ham, vil han selv etter at han er våken for et øyeblikk føle det som om han helst ville til sengs igjen og avslutte den interessante drømmen. Til tross for at han vet, at det var en drøm og at noen vekket ham, så ønsker han allikevel å sove for å få med slutten på drømmen. Denne beruselse kan iakttas under alle livets forskjellige forhold, ja selv i de religiøse, filosofiske og mystiske livsforhold vil dette vise seg. Menneskene søker det som er vanskelig og innviklet, de ønsker å vite beskjed om det de ikke kan forstå, og de liker å høre om de ting som de ikke kan gripe med sin forstand. Forsøker du å gi mennesket den enkle sannhet, så bryr han seg slett ikke om den. Han ønsker å få seg forelagt noe han ikke kan forstå. Når store lærere som Jesus Kristus kommer til jorden og gir Sannhetens budskap i enkle ord, så sier tidens mennesker: "Dette står jo i våre hellige skrifter, vi kjenner det allerede." Men når som helst det blir gjort et forsøk på å mystifisere menneskene ved å fortelle dem om feer, spøkelser eller ånder, da er de begeistret, for de ønsker å forstå det de ikke kan forstå.

Men allikevel har det som menneskene har kalt åndelig eller religiøs sannhet, vært nøkkelen til den opprinnelige, den endelige sannhet, den menneskene ikke kan se på grunn av sin beruselse. Og denne sannhet kan det ene menneske ikke gi det annet. Den lever i hver eneste sjel, for den menneskelige sjel er i seg selv den eneste sannhet. Og hvis det finnes noen som kan gi, så kan han bare anviser de midler hvorved sannheten kan finnes og tilegnes.

Religionene i sine forskjellige former har alltid vært metoder. Og gjennom disse metoder er så menneskene blitt undervist av de inspirerte sjeler, så de lærte å kjenne og dra nytte av den sannhet som lever i menneskets sjel. Men istedenfor å dra fordel av en religion på den måte som det var ment, har mennesket bare tatt den ytre del av religionen og gjort den til sin religion. Og så har de kjempet med andre og sagt: Min religion er den eneste riktige, din er falsk.

Men alltid har det levet noe vise her på jord. Det fortelles f.eks. i Bibelen at da Jesus Kristus var født, kom der noen vise fra Østen for å se barnet. Hva vil det si? Det vil si at de vise har levet til alle tider, og at deres livs oppgave var å holde seg nøktern og edru, til tross for den beruselse som omgav dem fra alle sider, samt å hjelpe sine medbrødre til å oppnå den samme nøkterne innstilling. Blant dem som har vært vise og hatt dette nøkterne syn og denne holdning, har det vært enkelte, som var i besiddelse av stor inspirasjon, kraft og kontroll, så vel over seg selv som over det indre og ytre liv. Og det er slike vise som er blitt kalt helgener, vismenn, profeter og mestre.

Denne verdens mennesker har på grunn av sin beruselse, når de fulgte og anerkjente en av disse vise, monopolisert denne ene som sin spesielle profet eller lærer og har så kjempet mot alle de andre, idet de har sagt: "Min lærer er den eneste sanne," på denne måte har de vist sin beruselse og drukkenskap. Og i likhet med den berusede vil han uten å tenke over det kunne slå eller såre et annet menneske som kanskje har en annen oppfatning enn han selv, som tenker, føler eller handler annerledes. Derfor er også de fleste store mennesker som er kommet til jorden for å hjelpe menneskene, blitt drept, korsfestet, såret eller pint, men de har

ikke beklaget seg, de har tatt det som en naturlig konsekvens. De har forstått at de levde i en beruselsens eller drukkenskapens verden, og at det er naturlig at en beruset mann må såre eller gjøre ondt. Dette har alltid vært verdens historie, til

hvilken tid og på hvilken del av kloden Guds budskap enn ble gitt.

I virkeligheten kom Budskapet alltid fra den ene og samme kilde, fra Gud. Hvilket navn vismannen enn bar så var Budskapet ikke hans, det var Guds budskap. Og de hvis hjerter hadde øyne å se med, og ører å høre med, de så og kjente den samme Budbringer i dem alle, fordi deres hjerter hadde mottatt Budskapet. Og de hvis hjerter ikke hadde øyne eller ører, de har sett på Budbringeren som den der var av størst betydning. De så ikke at det er Budskapet det kommer an på, det er Budskapet som gjelder. I hvilken tidsperiode Budskapet enn kom, og i hvilken form det enn var kledd, har det bare vært det ene Budskap, Visdommens Budskap.

Det ser nesten ut som om verdens beruselse stadig har øket, inntil den kuliminerte i den ulykke, den store blodsutgydelse som verden nylig har gjennomlevd (1. Verdenskrig), og hvis like aldri har vært sett i verdenshistorien. Og dette viser at verdens beruselse nå må ha nådd sitt høydepunkt. Men allikevel kan ingen virkelig påstå, at verden selv nå virker nøktern og edruelig, for vi ser stadig nye spor av denne beruselse i tidens uro og jag, selv om den store blodsutgytelse er over.

Sufibevegelsen har sin opprinnelse i ordet Sophia som betyr visdom, visdommen Budskap.

Dens mål er det samme som gjennom alle tidsperioder var budskapets mål, det å hjelpe menneskeheten til å bli nøktern og edruelig samt å lære dem kjærlighet til sin neste. Uten tvil er politikk, utdanning og forretning også midler til å bringe mennesker av forskjellig rase og nasjon i kontakt med hverandre, men åndelig sannhet samt forståelse av livet er de eneste midler som kan skape den brorskapsfølelse, som intet annet kan hjelpe oss til.

Dette Budskap har ikke til hensikt å danne et eksklusivt samfunn, for der finnes allerede mer enn nok av samfunn som bekjemper hverandre. Men Budskapets hensikt er gjennom kunnskap om sannheten å tilveiebringe en bedre forståelse mellom de forskjellige klasser og samfunn. Dette er ikke en ny religion, og hvordan skulde det kunne være en ny religion, når allerede Jesus Kristus har sagt: "Jeg er ikke kommet for å gi en ny lov, jeg er kommet for å oppfylle loven." Og dette Budskap er foreningen av alle religioner.

Vårt hovedformål er å fornye verdensreligionene for på den måte å bringe de forskjellige religioners tilhengere i vennskapelig forståelse og toleranse. Alle mottas i Sufi-ordenen med åpne armer, hva deres religion enn er, hvilken kirke de enn tilhører, hvilken tro de enn har.

Det spiller ingen rolle. Man får personlig hjelp og ledelse med hensyn til øvelser og meditasjon, der holdes også studieklasser hvor livets forskjellige problemer behandles. Det vesentlige formål for hver og en av Ordenens medlemmer bør være å gjøre alt, hva der står i hans makt for å bringe menneskene forståelsen av at hele menneskeheten må bli en eneste fellesskap i Guds Enhet.